Твоє покликання — осяяні палати,
Поете грації і после висоти!
Танцівники свій крок сповільнять, щоб могти
Твої уста, плідні піснями, споглядати.

Чи не забідний мій замок, щоб привітати
Рук доторки твоїх? І як допустиш ти,
Щоб музика твоя в яскрінні повноти
Пливла на мій поріг і слала аромати?

Поглянь! Вікно вгорі розбите; на старім
Горищі кажани і діти сплять совині.
Лиш мій цвіркун твоїй вторує мандоліні.

Тихіше! В іспиті спустошення гіркім
Луни не викликай. Є голос в домі цім.
Тобі — пісні, йому — ридання в самотині.

Перекладач: Михайло Орест